

Alberto Marvelli
Blahoslavený

Bývalý chovanec z Oratoře v Rimini - *21. 3. 1918 - + 6. 10. 1946 – památku si připomínáme 5. října

Láska není nikdy odpočinkem.

Dnes asi lidé víc znají z bývalých salesiánských chovanců italského skandálního politika Silvio Berlusconi než blahoslaveného Alberto Marvelli. Berlusconi často zdůrazňuje, že je bývalý chovanec, a tak dělá jen ostudu salesiánům. Za Alberta však mluví činy. Alberto Marvelli je zářivým příkladem katolického laika a mladého člověka u kterého slovo víra nebyla jenom pojmem, ale živote a který denně živil svou víru modlitbou a svědčil plněním svých povinností jak v práci tak i ve studiu. Doba, ve které žil nebyla lehká, ale kdy máme milovat, si nevybíráme my, ale do doby jsme postavení. Rimini bylo zničeno bombami a sociální a politická angažovanost Pro chudé byla zvláště důležitá. Církev ho předkládá jako vzor pro třetí tisíciletí. Zdůraznil bych u něho schopnost se modlit. Jeho duchovní formace je salesiánská. Modlit se i chápání důležitosti modlitby se naučil od těch, kteří to uměli. Jeho slova „Ježíši, raději zemřít než zhřešit“ dosvědčují o hlubokém vztahu k Tomu, který je láskou.

Alberto, se narodil 21. března 1918 ve městě Ferrara, rodiče byli přesvědčení a praktikující katolíci. Otec byl ředitelem banky a matka Maria Mayr (pocházela z Bavorska). Otec s matkou založili početnou rodinu, šest dětí – Alberto byl první, poslední byla Geltruda. Dům rodiny je však v Rovigo, kde otec je ředitelem banky. Základní formaci v rodině dostal Alberto dobrou, a této formaci se přidává také formace, v salesiánské Oratoři a ve farnosti Panny Marie Pomocnice Křesťanů v Rimini, kam se rodina v roce 1930 přestěhovala. Velký vliv na něho měl i první svatý chovanec Dominik Savio. Někdy se chlapani vracejí hladoví ze školy, museli se však spokojit s polévkou. „Druhé jídlo?“ ptají se plni úzkostí. Maminka odpovídá: „Šel kolem Ježíš, který měl hlad, a tak jsem mu dala to, co bylo.“ V rodině Marvelli chudí jsou Ježíš. Když otcova banka, z rozhodnutí fašistické vlády, musela zkrachovat (byla to jediná katolická banka), jedna žena, která tam uložila krátce předtím úspory, plakala kvůli svému malému neštěstí. Potom najednou vidí vracet postupně od pana Marvelli všechny své peníze. Bankéř si je stahoval ze svého platu. Angela Bertozzi, Salesiánka a Spolupracovnice byla stejně stará jako on. Alberta. Ve svých 92 letech na něho vzpomíná takto:

“Viděla jsem ho mokrat se modlit v kostele: dělal na mne vždycky dojem a přitahoval svým příkladem. Už teďdy jsme si říkali, že Alberto je svatý člověk. Vždycky býval velikým animátorem v Oratoři: velice pokorný a ochotný pomoci druhým“.

Knihy, které žíví

Když se rodina v roce 1930, natrvalo přestěhovala z Rovigo do Rimini, tak jenom následovala otce v jeho pracovních závazcích. Maminka Maria, i přes své velké starosti v domácnosti a o rodinu – i po smrti manžela v roce 1933 – vyučuje ve farnosti katechismus, chlapani ji mají rádi, je matkou všech chlapanů. Alberto, její příklad následuje. Zdraví Alberto je pevnému, jeho povaha je radostná, bouřlivá a žhavá, ale umí být také tak vážný, že se někteří lidé domnívají, že se jedná o dospělého člověka. Atmosféra v Oratoři je poznamenána Tím, že ctnosti Dominika Savia, Svatá Stolice v roce 1933 uznala za heroické a tím dala za pravdu Donu Boskovi a 1. dubna 1934 byl Don Bosko svatořečen. Tato událost měla velikou odezvu mezi mládeží a vzbudila velikou radost v salesiánském prostředí. Alberto se v Oratoři naučil velké lásce k Eucharistii a zdravému vztahu k Panně Marii.

Alberto studoval lehce, a tak mezi studiem a sportovním závoděním v hlučné Salesiánské Oratoři absolvoval gymnázium. V 15 letech se zapíše na klasické lyceum, ale právě v tomto období těžká rána zasáhne rodinu, zásah je také velice tvrdý, nemoc tatínka, a nakonec jeho rychlá smrt v roce 1933.

Rok 1933 byl pro Alberta velice důležitý. V říjnu roku 1933 mu umírá otec a tehdy, si začíná psát deník. Zápisky v deníku, myšlenky a meditace mu slouží v růstu člověka a křesťana. Mezi knihami, které čte, medituje a rysy, které načrtává na stránkách deníku je i evangelium a Následování Krista. Myšlenka, kterou podtrhává a rozmnožuje, je tato: „Každým pravdivým umrtvováním je to, co přetrhává to, co je třeba přetrhat a posiluje to, co je třeba posílit“. Fixuje si „malé schéma“: pevný a silný, jako ocelové pruty, které zpevňují armovaný beton:

1. Ráno modlitba, a když je možné trochu meditace.
2. Každodenní návštěva kostela a co nejčastější přistupování ke svátostem. Oh, kdyby se mi podařilo přistupovat ke svatému přijímání každý den.
3. Pomodlit se každý den růžencem.
4. Nevyhledávat žádným způsobem příležitost ke zlu.
5. Večer modlitba, meditace, zpytování svědomí.
6. přemoci největší nedostatky. Lenost, mlnsnost, netrpělivost, zvědavost a mnoho jiných.
7. Vzávat o pomoc Ježíše ve všech obtížných okamžicích. Kdybych to neměl dodržet, tak by mi to způsobilo nějakou fyzickou bolest.

(Deník str. 16)

Tento program Albertovi bude pomáhat po celý život. Představovat si však Alberta uzavřeného do sebe, je chybné.

A právě v Katolické akci nabyt bohaté zkušenosti týkající se laického apoštolátu. V roce 1941 byl promován v Boloni inženýrem a téměř rok pracoval v turínském továrně Fiat. Když se v září 1944 vrátil do Rimini, prožil zde všechny dramatické události, které konec války a období po válce přineslo. Snažil se ze všech sil pomáhat lidem, kteří přežili válečnou pohromu. Nesmíme zapomenout, že Rimini bylo skoro vyhlazeno. Rimini bylo jedno z nejvíce bombardovaných měst v Itálii. Nejdříve byl jmenován vedoucím instituce, zabývající se ubytováním, později městským radním, a členem výkonného orgánu křesťanské demokracie. Začal rozvíjet řadu různých iniciativ ve prospěch těch nejméně, a to nejen v sociální oblasti, ale i v oblasti náboženské. Díky Konferenci sv. Vincence zvláště pomáhal chudým a bezdomovcům, a proto založil i „Mši pro chudé“. Ale představovat si Alberta opevněného na obranném postoji bylo by úplně špatné. On žil ve světě, uprostřed druhých, ve vyčerpávající činnosti, pomáhal všem a „vyzařoval Krista“ nad všechno. „Viděl jsem Alberta kráčet po cestách našeho malého města – píše člověk, který napsal jeho životopis – ještě jako studenta s batohem knih tak, jako když přišel ze školy, a vidím ho také jezdit na kole a také velice zaměstnaného ve Sdružení Katolické Akce (byl v ní po dlouhou dobu prezidentem). Vidím ten jeho zářivý, osvětlující, kouzelný úsměv“. Mlčenlivou učitelkou je mu maminka, je i maminkou všech chlapců farnosti Panny Marie Pomocnice, neúnavně pracovala ve Sdružení svatého Vincence.

Benigno Zacagnini vypráví

V roce 1936, Alberto maturuje, mezi maturanty je i známý budoucí italský režisér Federico Fellini. Fellini na něho vzpomíná takto: „Milý, blondák, příkladný.“ Mezi 60. maturanty klasického gymnázia je druhý nejlepší. Protože nebyl přijatý na Námořní akademii, přihlásí se na technickou fakultu v Boloni. Od 1. prosince 1936, začíná cesta pendlujícího studenta mezi Rimini a Boloňou. Studium a apoštolát v obou městech. Žena, která sloužila u jeho tety, která ho hostila v Boloni, bude svědčit o něm jednoduchými slovy: „Viděla jsem ho dnem i nocí ubitého prací pro univerzitu a apoštolát. Někdy jsem ho nacházela spát nad knížkami s růžencem v ruce. Ráno jsem ho viděla v kostele v 6. hodin, anebo když mu to závazky nedovolovaly přistoupit k přijímání předtím, postil se až do poledne. Ukládal tak dobré pokání své chuti“.

Benigno Zacagnini, který je jeho přítel z Boloně, dosvědčuje toto: „Vícekrát, když jsem vstoupil do kostela svatého Bartoloměje v Boloni na konci vyučování během dne, tak jsem ho viděl, jak přistupuje ke svatému přijímání. Alberto, přijížděl z Rimini vlakem, tehdy platil půst od půlnoci (pro toho kdo chtěl přistoupit ke svatému přijímání), byl po cestě, potom byl na vyučování. Řekl jsem mu: „Já bych nebyl sto dělat to samé“. Dodal jsem, že toto všechno se mi zdálo přemrštěné. Jeho odpovědí byl úsměv: úsměv, který měl jen on, jasný, který bych nazval dětský. Dále pokračoval: „Měl nevinnost, která okouzlovala také toho, kdo nesdílel jeho myšlenky“. Byl obklopen sympatiemi všech. Neznal jsem snad nikoho tak přirozeně lidského a zároveň lidsky křesťanského“. Zatímco Alberto, dokončoval univerzitu, tak nad Evropou se rozpoutala bouře druhé světové války: 1. září 1939 Hitler, německý diktátor, napadl Polsko, Francii a Anglii, ty státy odpověděly vyhlášením války. V červnu roku 1940 se italský Benito Mussolini zapojí Itálii do války po boku Německa.

Stal se inženýrem

Zatímco končil vysokou školu, tak od srpna do listopadu roku 1941 protože dostal odklad od vojenské služby tak byl zaměstnán na Technickém oddělení koncernu Fiat v Turíně, bydlel v domě u bratra, který byl na vojenské Akademii a chodil také do Katolické Akce, a do Konferenci svatého Vincence (velice tehdy obdivoval dnes už blahoslaveného mladíka z Turína, Pier Giorgio Frassati, který nedávno zemřel.

Pracuje pro slévárnu Bagnagatti. Průmyslník Bagnatti, kterému patřila slévárna, svědčí toto: „Prožil u mne několik měsíců ve slévárně. Zaznamenal jsem od prvního dne u něho určitý přátelský postoj ke všem podřízeným, a zvláště k nejmladším a prostým. Zajímal se o rodinné potřeby dělníků a naznačil mi zvláštní potřeby každého, nahnul pomoc, kterou považoval za vhodnou. Navštěvoval nemocné, povzbuzoval učně velice živou sympatií a srdečně“. Tyto první měsíce války naznačily cestu, kterou bude, Alberto následovat až do své blízké a nepřepokládané smrti: strávit se pro ty, co jsou kolem. Velice trpí bouřkou, která zachvátila na pět let celou Itálii a každý den nachází sílu začínat znovu v Eucharistii a v meditaci. Je 30. června roku 1941. Před osmi dny začala osudová válka proti Rusku. Alberto, na univerzitě promuje, stane se inženýrem, má samé jedničky. Ihned potom oblékne uniformu a odjíždí na vojenskou službu. V prosinci však dostane odklad od vojenské služby a jde 22. prosince 1941 pracovat do Technického oddělení automobilky Fiat v Turíně. Asi po roce se z Turína vrátil do Rimini, a začal učit na Mechaniku v Technickém Institutu.

Kasárna, kde se klelo

Začíná hrozný rok 1943. V lednu Rusové útočí a zničí italskou Armádu (Armata Italiana in Russia - Italská armáda v Rusku). Ty, kteří přežili, donutí k legendárnímu ústupu na nekonečné zmrzlé stepy. Mladší bratr Alberta, Lelo, který tam sotva nedávno přišel, padl 20. ledna v boji. Pro maminku Marii je to velice těžký okamžik. Na začátku roku 1943 byl povolán do armády a poslán do kasáren v Treviso. Do Rimini se vrátí po vyhlášení příměří 8. září. Alberto, si zapíše do svého deníku drásající slova. „Válka je trestem za naši špatnost, trestem za naši malou lásku k Bohu a k lidem. Ve světě schází duch lásky, a proto se nenávidíme jako nepřátele a naopak bychom se měli milovat jako bratři vykoupení Kristem“. I těch několik měsíců vojenské služby v kasárnách v Treviso je pro něho cenná zkušenost. Zde se uskuteční zázrak Marvelli. Don Zanotto, farář u Panny Marie z Piave o něm napsal toto: „Když Ing. Alberto Marvelli přišel do kasáren v Treviso, kde je srdce svatého Františka Saleského. V kasárnách bylo 2000 vojáků a všichni kleli a vedli špatný život. Po nějakém čase nikdo už neklel, říkám nikdo, ani představení. Plukovník místo toho, že klel odedávna, začne mýtit klení u sebe i u vojáků. V září je Alberto doma. Válka však ještě nekončí. Němečtí vojáci vtrhli do Itálie a spojenci zintenzivňují bombardování našich měst. 1. září 1943 je Rimini je poprvé bombardováno.

V galerii Svatého Martina

Jde o to utéci daleko, do svobodné republiky San Marino. Během několika týdnů, toto maličké a jisté území přejde od počtu 14 000 obyvatel na 120 000. Alberto, tam přijde a vede za ohlávku osla. Maminka je na lehkém vozíku. Jiří a Gertruda tlačí kolo obtěžkané nákladem jídla, které jim pomůže přežít. Jsou přijatí a umístění do jedné místnosti v koleji Belluzzi. Jiné rodiny jsou ve sklepích této republiky, mnohé jiné jsou v železničních tunelech. Je velice lehké v těchto okamžicích uzavřít se do sebe, myslet na přežití vlastní i svých drahých a stačí. Alberto je naopak ve středu zájmu o druhé lidi a k dispozici všem. Jeden člověk o tomto jeho pobytu píše takto: „Večer se nahlas modlil růženec v koleji, kde byli ubytováni, pak šel spát k františkánům a ráno byl v kostele na mši a přistoupil ke svatému přijímání. Pak znovu odešel, aby šel vstříc všem potřebným. Zaznamenával si potřeby druhých, a když nemohl přijít sám, tak svěřoval tu práci druhým. Bylo třeba chodit sem a tam, do tunelů, ze kterých se lidé neodvažovali vyjít“.

Dominik Madrone k tomu dodává: „Každý den ujel mnoho kilometrů na kole, sháněl něco k jídlu. Leckdy se vrátil domů s chlebníkem proděravěným od střepin granátů, které vybuchovaly kolem, ale on s přáteli, kteří soutěžili v odvaze, se nezdržoval“. 21. listopadu 1944, Spojenci vstupují do Rimini. Rimini je osvobozeno. Vesnice a lesy kolem hoří, cesty jsou ucpané auty a obrněnými vozidly. Vládne smrt a ničení. Alberto, se vrací s rodinou domu. Jejich dům (je sice zasažen, ale je obyvatelný) je okupován anglickými důstojníky. Rodina Marvelli se nejdříve ubytuje ve sklepě.

Služebník všech

Během hrozných posledních válečných zim, 1943 -1944 byl, Alberto, služebním všech. Výbor pro Osvobození mu svěřil ubytování, obecní úřad ho pověřil řízením stavebního odboru pro rekonstrukci, biskup mu svěřil katolické absolventy vysokých škol v diecézi, chudí lidé neustále obléhali jeho dvě úřední místnosti, doprovázeli ho domu, když šel na oběd ke své matce. Alberto, nikdy nikoho neposlal pryč. „Chudí lidé přijdou ihned, jiní jsou zdvořilí a čekají“. V roce 1946 se stravoval ve vyřizování nekonečných potřeb, všechny byly naléhavé. Alberto, přistoupil ke svatému přijímání a potom byl k dispozici. Na konci tohoto roku byly první komunální volby.

Jeden komunista řekl: „I když moje strana ztratí... budu volit tak, aby se stal starostou inženýr Marvelli“. Nestal se jím. Večer 5. října rychle povečeřel s maminkou, pak vyjel na kole na veřejnou schůzi v San Giuliano a Mare. Asi 200 metrů od jeho domu, jedno nákladní auto spojenců jelo velkou rychlostí, zasáhlo ho a odhodilo do zahrady jedné vily, pak zmizelo v temné noci. Sebral ho trolejbus a dvě hodiny na to zemřel. Měl 28 let. Když jeho rakev procházela ulicemi města, tak chudí plakali a posílali polibky. Na jednom plakátu bylo napsané toto: „Komunisté z Belariva se v úctě sklání, aby pozdravili syna, bratra, který rozšířil po této zemi tolik dobra“. Luigi Gedda, prezident Katolické Akce, napsal: „Pro novou civilizaci je třeba mladých lidí, kteří jako Alberto, znají krásu Zelených let, ale také přesnou zodpovědnost, jak vytvořit výkvět ctnosti a přinést ovoce dobra“. Alberto, byl neznávitelný charismatický tahoun in politice a v Katolické Akci. Jeho spiritualita byla velice hluboká, jeho angažování se ve prospěch chudých bylo bez přerušení. Neměl sobě podobného. Mladým lidem, spolu s jejich pastýři, náleží ukázat, že Evangelium je aktuální a že víra neodtrhuje člověka od jeho angažování se ve světě a v dějinách.

Panna Maria v jeho životě

Jednou večer jeden otec rodiny zoufalý nad bídou, přinesl svoje malé dítě paní Marvelli (ta měla čtyři děti a byla vdova) a řekl: „Vezměte si toto dítě, já ho už nejsem schopný se o něho starat“. Albertovi, nejstaršímu synovi, který byl „tatínkem“ rodiny, se zamlžily oči pláčem. Jenom řekl: „Panna Maria se o to postará. Budu se za něho modlit“. V rodině Marvelli děťátko našlo ihned lásku. Jako velká si našla práci a mohla se vrátit žít se svým otcem.

Již Jan Pavel II. ho uvedl 29. srpna 1982 jako příklad mladých, příklad křesťanů, jako příklad povolání ke svatosti. Co se týče jeho duchovní velikosti, Marvelli je klasickým příkladem, můžeme říci charakteristickým, toho, jak vypadá laický křesťan. Ten křesťan, který pochopil, že je třeba žít ve společnosti a posvěcovat ji tím, že se posvěcuje. Tyto dvě věci se vzájemně prolínají: on se stal šířitelem svatosti pro druhé, čímž se posvěcoval. Ze všeho nejvíce můžeme zaznamenat, že veškerá jeho činnost nacházela neustálý motiv v každodenní modlitbě a v eucharistii. Došlo to až tak daleko, že činy se staly modlitbou a modlitba se projevovala v jeho činech.

Blahořečen byl papežem Janem Pavlem II. 5. 9.2004 v Loreto.

(Zpracoval Jan Ihnát, SDB)